

ตำให้การบองตนกลัวผี

ทวิป อภิสัทรี

คำให้การของคนกลัวผี

รวมเรื่องราวเล่าขาน
คำให้การของคนจิตอ่อนและจิตแข็ง
ที่เคยมีประสบการณ์

ถูกผีหลอก

ผีอำ

และ

ฝันเฟื่องเรื่องผี ๆ

ไว้อย่างหลากหลาย

ราคา 75บาท

ทวีป อภิสัทธี

คำนำ

คำให้การของคนกลัวผี ที่รวบรวมเรื่องราวจากคำเล่าขาน คำให้การของคนจิตอ่อนและจิตแข็งที่เคยมีประสบการณ์ถูกผีหลอก ผีอำ หรือผีฝันเรื่องผี ๆ ไว้หลากหลาย ถึง 18 เรื่อง เล่มนี้เกิดจากความต้องการของผู้เขียนที่ประสงค์จะรวบรวมบันทึกเรื่องผีที่ตนเองหรือที่ผู้อื่นประสบมาแล้วนำมาเล่าถ่ายทอดให้ผู้เขียนฟังไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งเรื่องผี ๆ ทำนองนี้ยังมีอีกมาก เพียงแต่เล่าสู่กันฟังแล้วก็แล้วกันไป มิได้มีผู้ใดเขียนบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อื่นได้อ่านและศึกษา เพราะบางท่านอาจจะมองเห็นว่าเป็นเรื่องไร้สาระ และไม่เกิดประโยชน์ที่จะเขียนบันทึกไว้ก็ได้

แต่ในทัศนะของผู้เขียนกลับมีความเห็นตรงกันข้ามว่า เรื่องใดที่ยังเป็นความลับดำมืด หรือพิสูจน์ไม่ได้ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ นั้นยังมีอีกมาก ควรที่เราจะบันทึกไว้เป็นหลักฐานให้คนรุ่นหลังได้นำไปศึกษาวิเคราะห์หรือพิสูจน์ความจริงให้กระจ่างต่อไป

แต่ตราบใดที่เรายังไม่สามารถพิสูจน์ได้ชัดเจนตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ก็มิได้หมายความว่าเรื่องเหล่านั้นจะเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระเสียทีเดียวก็หาไม่ อย่างน้อยคำกล่าวที่ว่า **“ไม่เชื่อแต่ก็อย่าลบหลู่”** นั้น ก็ยังเป็นคำเตือนสติเราได้เป็นอย่างดี เพราะแม้เราเล่นกับสิ่งที่มีตัวตนและมองเห็นด้วยตาเปล่าก็ยังมีเรื่องง่ายอยู่แล้ว ถ้าเล่นกับสิ่งที่ไม่มิตัวตน มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าด้วยแล้ว ก็ยิ่งเป็นเรื่องยากยิ่งและเป็นสิ่งท้าทายให้ต้องศึกษาค้นคว้าและพิสูจน์ให้ความจริงกระจ่างชัดออกมาให้ได้ในวันหนึ่งข้างหน้า

ซึ่งเมื่อถึงวันนั้นเรื่องที่คนยุคปัจจุบันมองเห็นว่าเป็นเรื่องเหลวไหล ไร้สาระ นั้น ก็อาจจะกลายเป็นเรื่องที่มีสาระและสำคัญขึ้นมาก็ได้ เหมือนเมื่อเราคิดย้อนยุคกลับไปสมัยปู่ ย่า ตา ยายของเราในอดีต ถ้าใครมาพูดถึงเรื่องคอมพิวเตอร์ เรื่องโทรศัพท์ไร้สาย

เรื่องการส่งวิทยุ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต โทรสาร โทรศัพท์ ฯลฯ ผ่านดาวเทียมที่โคจรอยู่บนท้องฟ้าให้ฟังแล้ว ใครในสมัยนั้นจะเชื่อบ้างว่าเป็นเรื่องจริง ที่ทำได้ เป็นไปได้ แต่สิ่งเหล่านี้ก็เป็นเรื่องจริง ทำได้จริง และเป็นไปแล้วได้ในยุคปัจจุบันที่คนรุ่นเราก็รู้เห็นกันอยู่

ดังนั้น ในอนาคตอาจจะเกิดเรื่องอะไรที่เหลือเชื่อสำหรับคนยุคเราขึ้นมาอีกก็ได้ แต่หน้าที่เราในวันนี้ก็คือ *เราต้องพยายามบันทึกเรื่องราว ความเชื่อ ความพยายาม หรือสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนยุคของเราไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ทั้งนี้เพื่อรวบรวมข้อมูลความรู้สึกลึกซึ้งจากคนรุ่นเราไว้ให้เป็นหลักฐานข้อมูลความรู้ ที่คนรุ่นต่อไปจะได้ใช้ศึกษาค้นคว้า วิจัย อ้างอิงและพัฒนากันต่อไปในอนาคต*

หวังว่าเรื่อง*คำให้การของคนกลัวผี*ที่เขียนบันทึกไว้นี้ถ้าท่านผู้อ่านที่มีประสบการณ์เรื่องผี และวิญญูณอ่านแล้วประสงค์จะให้เราบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับผี (จากประสบการณ์ของท่านที่ประสบมาโดยตรง หรือที่เพื่อนพ้องประสบมาแล้วเล่าให้ท่านฟัง) มารวบรวมไว้ในที่เดียวกัน ท่านสามารถส่งสาระสำคัญของเรื่องไปให้เราแล้ว เราจะช่วยเขียนเรื่องราวเหล่านั้น รวบรวมบันทึกไว้ใน *คำให้การของคนกลัวผี* เล่มต่อไป

หวังอย่างยิ่งว่า ท่านผู้อ่านเรื่อง*คำให้การของคนกลัวผี*เล่มนี้คงจะได้รับทั้ง *ข้อคิด ความบันเทิง และอารมณ์ตื่นเต้นอย่างครบถ้วน* แต่ขอเตือนสักนิดว่า สำหรับคนจิตอ่อนที่กลัวผี ให้อ่านเรื่องผีวันละเรื่องก็พอแล้ว อย่าหักโหมตะลุมตุ่มอ่านจนจบในวันเดียว เพราะมิฉะนั้นท่านอาจจะกลายเป็นคนหวาดระแวง จนไม่เป็นสุขก็ได้ นะจะบอกให้ !

ปรารภนาดีจากผู้เขียน

ทวีป อภิลิทธิ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
คำนำ	3
สารบัญ	4
เกริ่นนำ : เรื่องผีๆ	7
1. ผีโรงแรม 1	11
2. ผีโรงแรม 2	15
3. คนหลอกผี	18
4. ผีในวังสวนบ้านแก้ว	22
5. ผีผสมโรง	28
6. ผีตายโหงเกาะหัว	33
7. ทิฐิว่าไม่กลัวผี	36
8. ผียายแก่	40
9. ผีญาติมาอาศัยให้สื่	44
10. ผีเรือนรับรอง	49
11. ผีงูหรืองูผีงูเจ้า	54
12. ผีโรงพยาบาล	58
13. ผีริมถนน	61
14. ผียมทูต	65

เรื่อง	หน้า
15.ผีคนเลี้ยงช้าง	70
16.คนผสมโรงผี	74
17.ผีเห่าผีเรื่อนมาเยือนลูกหลาน	77
18.บ้านผีสิง	81
เกี่ยวกับผู้เขียน	84

เกริ่นนำ : เรื่อง ผี ๆ

เรื่องของคนกับผีแม้จะอยู่กันคนละมิติ แต่ก็อดที่จะเกี่ยวข้องกันไม่ได้ กล่าวกันว่า คนกลุ่มที่มีจิตอ่อนหรือกลุ่มคนจิตหวั่นไหวง่าย มักจะเป็นกลุ่มคนที่ติดต่อกับหรือสื่อสารกับผีหรือวิญญาณที่คนทั่วไปมองไม่เห็นตัวตนได้ แต่กลุ่มคนที่จิตมีสมาธิ เข้มแข็ง ไม่หวั่นไหวง่าย คนกลุ่มนี้มักจะสื่อสารหรือติดต่อกับผีหรือวิญญาณที่ไม่มีตัวตนไม่ได้

ปฐมเหตุของการเกิด ผีหรือวิญญาณ ที่มาเข้าสิงสู่มนุษย์หรือมาหลอกหลอนให้คนจิต อ่อนทั้งหลายหวาดกลัวกันอยู่ทุกวันนี้ นั่น แท้จริงมีมาแล้วในอดีตก่อนสมัยพุทธกาลเสียอีกหรืออาจกล่าวได้ว่า เริ่มมาพร้อม ๆ กับเมื่อโลกเรามีมนุษย์เกิดขึ้นมาแล้ว

ในพุทธศาสนานั้น พระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนในเรื่องการตายของมนุษย์เราไว้ ความโดยสรุปว่า มนุษย์เรานี้มีกรรมเป็นของตนเอง กรรมจะเป็นตัวกำหนดว่าแต่ละคนที่เกิดมาจะมีอายุยืนยาวอยู่ได้กี่ปีจึงจะตาย พระองค์ได้ทรงเปรียบเทียบการตายของมนุษย์ไว้ว่า มีไม่น้อยกว่า 5 ลักษณะ เปรียบเทียบให้เห็นเป็นรูปธรรมชัดเจนได้กับตะเกียง กล่าวคือ **ถ้าตัวตะเกียงดี น้ำมันมี ใสตะเกียงยังไม่หมด ก็ยังคงจุดไฟติดให้แสงสว่างต่อไปได้ แต่ถ้าเมื่อใดตัวตะเกียงดี ใสตะเกียงก็ยังมีดี แต่น้ำมันหมด ไฟก็จะดับ** เปรียบได้กับคนที่ร่างกายยังแข็งแรง (ตัวตะเกียงดี) ยังมีความสามารถที่จะหาอาหารมาบำรุงเลี้ยงให้ร่างกายเจริญเติบโตได้ (น้ำมันดี) แต่หมดอายุ (หมดกรรม) (คือใสตะเกียงหมด) ก็จะต้องตายเพื่อไปจุติ (เกิด) ในภพภูมิใหม่ต่อไปนี้เป็น การตายประเภทที่หนึ่ง

การตายประเภทที่สอง ก็คือ แม้คน ๆ นั้นยังมีร่างกายแข็งแรง (ตัวตะเกียงดี) อายุก็ยังไม่หมด (ใสตะเกียงยังมี) แต่ขาดความสามารถที่จะแสวงหาปัจจัยมาเลี้ยงชีพให้ดำรงอยู่ได้ (น้ำมันหมด) คนผู้นั้นก็ต้องตายลงเช่นกัน

การตายประเภทที่สาม ก็คือ คนผู้นั้นยังมีความสามารถในการหาปัจจัยมาเลี้ยงชีพให้ดำรงอยู่ได้ (มีน้ำมัน) อายุก็ยังไม่หมด (ไส้ตะเกียงก็ยังมี) แต่ร่างกายเสื่อมสภาพ (ตัวตะเกียงไม่ดี) คนผู้นั้นก็มีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้

การตายประเภทที่สี่ของคนเรา คือ การขาดปัจจัยทั้ง 3 ส่วน ที่จะเกื้อกูลให้มีชีวิตอยู่รอดลงพร้อม ๆ กัน คือ ร่างกายก็หมดสภาพ (ตัวตะเกียงไม่ดี) ความสามารถในการหาปัจจัยมาดำรงชีพก็ไม่มี (น้ำมันหมด) และอายุของคนผู้นั้นก็หมดลงพอดี (ไส้ตะเกียงหมด) คน ๆ นั้นก็ต้องตายลงอย่างแน่นอน

ส่วนการตายประเภทที่ห้า คือ การตายที่มีอุกฤษฏกรรม (กรรมหนัก ๆ) มาตัดรอนชีวิต ทำให้คนที่แม้ร่างกายจะยังแข็งแรง (ตัวตะเกียงก็还好) ความสามารถในการหาปัจจัยมาดำรงชีวิตก็ยังมี (น้ำมันก็ยังมี) อายุก็ยังไม่หมด (ไส้ตะเกียงก็ยังมี) แต่ต้องมาตายลง เหตุเพราะอุกฤษฏกรรม (หรือมีกรรมหนัก) มาตัดรอนให้ชีวิตดับไป เปรียบเหมือนตะเกียงที่ถูกลมพัดกระโชกมาโดยแรง ทำให้ตะเกียงดับลง

การตายของคนประเภทสุดท้ายนี้แหละที่จิตวิญญาณของผู้ตายจะยังคงวนเวียนล่องลอย เป็นพวก**“สัมพะเวสี”** อยู่จนกว่าจะครบอายุตามกรรมที่กำหนดมาแต่แรกเกิด จนครบ แล้วจึงจะไปผุดไปเกิด (ไปจุติ) ในภพภูมิต่อไปได้ ตัวอย่างเช่น คน ๆ หนึ่ง ถูกกำหนดมาแต่ก่อนเกิดว่าจะหมดอายุเมื่อ 60 ปี แต่เผอิญคนผู้นั้นไปทำอุกฤษฏกรรม เช่น ฆ่ามนุษย์ด้วยกัน จนเป็นเหตุให้ตนเองต้องตายลงก่อนอายุ 60 ปี เช่น ตายลงเมื่ออายุ 55 ปี เช่นนี้ ระยะเวลาอีก 5 ปี ที่เหลือหลังจากการตายของคนผู้นั้น ก็จะเป็นช่วงที่วิญญาณจะต้องพะเนจร เร่ร่อน ต้องทนทุกข์ทรมานต่อไปจนกว่าอายุจะครบอายุ 60 ปีดวงวิญญาณจึงจะถึงเวลาไปผุดไปเกิด หรือไปจุติในภพภูมิใหม่ต่อไปได้ดังนี้ เป็นต้น

ตรงนี้แหละครับ จึงเป็นที่มาของสัมพะเวสีหรือวิญญาณพะเนจรของผู้ที่ทนทุกข์ทรมานเหล่านี้ จะหาทางไปเข้าฝัน เข้าไปสิงสถิตในคนจิตอ่อนที่วิญญาณเหล่านั้นจะสื่อสารติดต่อกันได้ เพื่อจะบอกให้คนอื่นที่เป็นญาติ เป็นคนรู้จัก หรือเป็นผู้ที่จะช่วยเหลือ

ดวงวิญญาณเขาได้ เพื่อให้รับรู้และหาทางให้คนที่ต้องการสื่อถึงทำบุญแผ่ส่วนบุญส่วนกุศลไปให้ดวงวิญญาณที่ทนทุกข์ทรมานอยู่เหล่านั้นจะได้ผ่อนคลาย หรือลดความทุกข์ทรมานดวงวิญญาณของคนที่ยาไปแล้วเหล่านั้นลงได้บ้าง

นี่คือเหตุผลและคำตอบที่ว่าทำไม? คนบางคนที่จิตอ่อนไหวง่ายจึงเป็นร่างทรงให้ดวงวิญญาณเข้ามาใช้เป็นสื่อกลางที่จะติดต่อระหว่างผี(ดวงวิญญาณ)กับคน(ที่จิตแข็ง)ได้ หรือดวงวิญญาณของ สัมผัสเวสีเหล่านั้นมาปรากฏให้เห็นได้ ทำให้มีเรื่องผีและจิตวิญญาณมาเล่าขานกันไปไม่รู้จบ ในหมู่คนที่จิตอ่อนและจิตแข็งที่ต่างกันก็สื่อสารกับจิตวิญญาณได้ต่างมิติกัน เปรียบเหมือนการมีเครื่องรับ เครื่องส่งวิทยุต่างระบบกัน ก็ไม่สามารถรับฟังหรือสื่อสารกับคลื่นที่ส่งมาต่างระบบกันได้ คนกลุ่มหนึ่งจึงกล่าวหาว่าเป็นเรื่อง **“เหลวไหล”** แต่ตรงกันข้ามกับคนอีกกลุ่มหนึ่งก็จะมีความเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงจัง เพราะตนเองมีประสบการณ์ตรงมาแล้ว

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนอยากจะขอยืมคำพูดที่เตือนสติทุกฝ่ายได้อย่างดีว่า **“แม้จะไม่เชื่อถือก็จงอย่าลบหลู่”** เพราะมิติคนกับมิติผีและจิตวิญญาณนั้น มันต่างมิติกัน เหมือนกับคนมีเครื่องรับวิทยุระบบ A.M. ก็ไม่สามารถรับกระแสคลื่นวิทยุที่ส่งมาโดยระบบ F.M. ที่มีคุณภาพเสียงเพราะพริ้งชัดเจนกว่ากันได้นั่น

ดังนั้น เราลองมาอ่านประสบการณ์เรื่อง ผีและจิตวิญญาณ จากคำให้การของคนกลัวผีหรือผู้ที่มีประสบการณ์ตรงมาแล้วกันดีกว่า และเก็บเกี่ยวสิ่งที่ดีงามไว้เป็นข้อคิดเตือนใจต่อไป ส่วนเมื่ออ่านแล้วใครจะเชื่อหรือไม่เชื่ออย่างไร ก็ให้อยู่ในดุลยพินิจของแต่ละท่านเถิด

1. ผีโรงแรม 1

ในบรรดาเรื่องผีอำ ผีหลอกที่เกิดกับคนจิตอ่อนทั้งหลายด้วยกันแล้ว เรื่องการถูกผีอำ ผีหลอกที่เกิดขึ้นในโรงแรมดูจะเป็นเรื่องฮิต เล่าขานสู่กันฟัง เขียนสู่กันอ่านได้มากมาย ดังเช่น คำให้การของคนกลัวผี จากเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งที่เคยไปร่วมประชุมสัมมนาด้วยกันที่โรงแรมชั้นหนึ่ง ระดับ 5 ดาว ที่อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี

ในครั้งนั้นคนในคณะที่ไปก็มีผู้หญิงจิตอ่อนอยู่หลายคน และให้เผอิญคนเหล่านั้นไปจับคู่อยู่ห้องเดียวกันด้วยที่ห้อง 808 มีอาจารย์หญิง 2 ท่าน พักอยู่ด้วยกัน เพื่อนฝูงก็พักอยู่ห้องใกล้เคียงในบริเวณเดียวกัน

หลังจากเข้าห้องจัดของเข้าที่กันเรียบร้อยแล้ว ก็มีเพื่อนหญิงห้องข้างเคียงแวะมาเยี่ยมและสนทนาด้วย แต่ผู้ที่แวะมาเยี่ยมนี้เป็นคนช่างสังเกตพอเข้าไปในห้องก็ปรารภขึ้นกับเจ้าของห้องพักว่า “*เอ๊ะ! หนูว่าห้องนี้มันมีกลิ่นแปลก ๆ นะ กลิ่นคล้ายอะไรเหม็นเน่า ๆ พี่ได้กลิ่นหรือเปล่า ?*” คำถามประโยคนี้ทำให้คนจิตอ่อนเจ้าของห้องกังวลและคล้อยตามบอกว่า “*เออ! พี่ก็ว่ามันมีกลิ่น มันเหม็นอับ ๆ ยังไงชอบกล แต่อาจจะจะเป็นกลิ่นพรมปูพื้นมั้ง ?*” ผู้มาเยือนกลับตอกย้ำกลับไปอีกว่า “*อะไรกันพี่ นี่ห้องยังใหม่ พรมปูห้องก็ยังไม่อยู่เลย ไม่น่าจะมีกลิ่นนะ*”

นี่คือการจุดประกายให้คนใจอ่อนเริ่มเกิดความไม่เชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้น จากจุดที่หักทายเป็นจุดแรกเท่านั้นยังไม่พอ แยกผู้มาเยือนถึงห้องยังคงทำหน้าที่เป็นคนช่างสังเกตต่อไปอีก คือให้เผอิญเหลือบแขนงขึ้นไปมองบนเพดานห้อง แล้วก็ร้องทักขึ้นด้วยความแปลกใจ และยังมีมือให้เจ้าของห้องดูว่า “*เอ๊ะ! นี่มันรอยอะไรกันนี่ พี่ดูซิเหมือนกับ*

เลือดหรือใครเอาสีแดงมาสลักไว้บนเพดาน แล้วมีคนพยายามเอาสีขาวมาป้ายทับปิดรอยสีแดงนี้ไว้ แต่สีแดงนั้นก็ยิ่งซึมออกมาให้เห็นเป็นรอยซึม ๆ ยังนั่นแหละผีเห็นไหม ? “

เมื่อเจ้าของห้องแหงนหน้าขึ้นไปมองตามมือซี้ก็เห็นจริงตามนั้นก็ชักเริ่มจะกลัว ๆ ไม่อยากจะพูดอะไรต่อไปอีก จึงแสรั่งพูดตัดบทว่า “คงไม่มีอะไรหรอกใครคงทำสีแดงสลักเประไว้ เขาจึงเอาสีขาวมาทาทับไม่ให้ดูสกปรกมั้ง” แต่จริงๆ ในใจของคนจิตอ่อนคนนั้นก็เริ่มหวั่นไหวไปตามข้อสังเกตของแขกที่มาเยี่ยมเยียนและสนทนาด้วยแล้ว

พอได้เวลาเข้านอน เจ้าของห้องพักทั้ง 2 นางนั้น ก็สวมมณฑิรนากรวดน้ำแผ่เมตตากันครบถ้วนตามแบบฉบับของคนหาที่พึ่งทางใจอยู่แล้ว ครั้นพอตกดึกเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นกับสาวหนึ่งทีนอนอยู่บนเตียงตรงข้ามกับอีกคนหนึ่ง คือได้ยินเสียงเพื่อนที่นอนอยู่ข้าง ๆ พูดอะไรฟังไม่ได้ศัพท์ แต่เสียงยานเหมือนเทปยืดแล้วก็ร้องขอความช่วยเหลือเบา ๆ แบบเสียงคราง แต่ได้ยินถนัดชัดเจนว่า “ช่วยด้วย ๆ ๆ ”

สาวที่นอนเตียงข้าง ๆ ตื่นขึ้นทนฟังต่อไปไม่ไหว โดดลงจากเตียงเปิดไฟสว่างพริบ ปลูกคนที่นอนละเมอข้างเตียงขึ้นมาสอบถามว่าเป็นอะไร ก็ได้ความว่า “ถูกผีอำในฝันที่ถูกผีอำนั้นเห็นว่า มีสาวหนุ่มคนหนึ่งทะเลาะเบาะแว้งกันอย่างรุนแรง และแล้วในที่สุดก็เกิดปลูกปล้ำทำร้ายฆ่ากันตาย โดยฝ่ายชายใช้มีดปลายแหลมจ้วงแทงฝ่ายหญิงจนเลือดกระชูดเต็มห้องไปหมด ” คนที่ถูกอำตกใจสุดขีดที่เห็นการฆ่ากันตายอย่างเลี้ยวสยองต่อหน้าต่อตาเช่นนั้น จึงตะโกนสุดเสียงขอความช่วยเหลือว่า ช่วยด้วย ๆ ๆ ตามที่เพื่อนสาวที่นอนอยู่อีกเตียงหนึ่งได้ยินนั่นแหละ

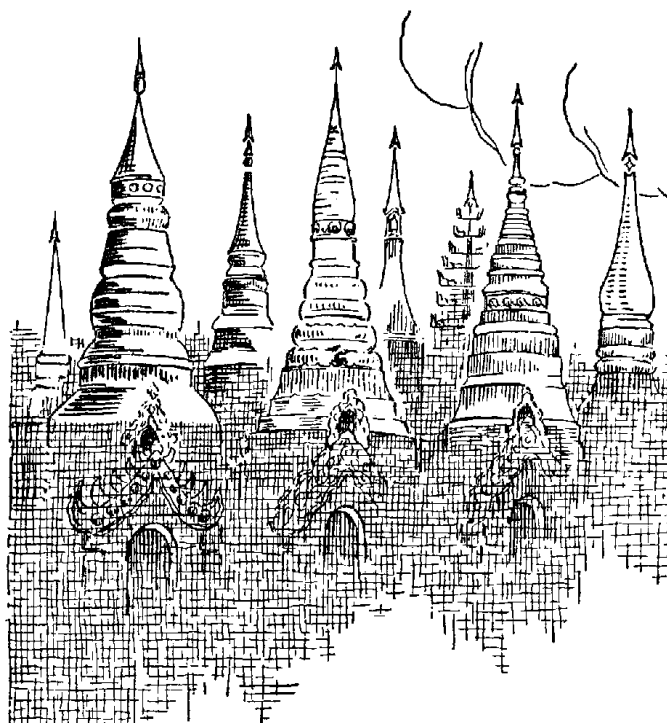
พอเล่าจบทั้งคู่ก็มีอาการขนลุกขนชันด้วยความตกใจต่างแหงนขึ้นไปมองรอยเปื้อนเป็นจุด ๆ คล้ายสีแดงที่ถูกสีขาวปิดทับไว้บนเพดานที่เพื่อนต่างห้องเคยมาทักทายไว้เมื่อตอนเย็นว่าคล้าย ๆ กับหยดเลือดพร้อมกันแล้ว ก็หันกลับมาจ้องหน้ามองตากันเหมือนกับรู้ความคิดของกันและกัน แต่ไม่มีใครพูดอะไรออกมา

ทันใดนั้น ไฟที่เปิดไว้ก็กระพริบถี่ ๆ 2 - 3 ครั้ง แล้วก็ดับลงในห้องมืดสนิท สาวที่นั่งอยู่เตียงหนึ่งตกใจกระโดดเข้าไปกอดอีกสาวหนึ่งไว้แน่น แล้วทั้งคู่ก็ไขว่คว้าหาลูกบิดประตู เปิดประตูออกวิ่งไปเคาะประตูปลุกเพื่อนชายที่พักอยู่ห้องข้างเคียงถัดไปให้ลุกขึ้น และจากช่วงเวลานั้นคือตีสี่จนกระทั่งฟ้าสว่างแจ่ม คนทั้งหมดก็ไม่ได้หลับนอนกันอีกเลย

พอสว่างสาวที่ถูกผีอำรีบออกไปตักบาตร ทำบุญ ก็เป็นเหตุบังเอิญให้คนในคณะที่เป็นชายพักอยู่ห้องอื่นก็เกิดนอนไม่หลับเหมือนกัน ตื่นขึ้นแต่เช้าออกไปตักบาตร ทำบุญของตนเสร็จแล้ว ก็ไม่รู้ว่าผีอะไรมาดลใจให้เขาจัดเตรียมอาหารใส่บาตรไว้ให้สาวคนที่ถูกผีอำ แล้วตั้งใจจะไปใส่บาตรอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้ผีที่มาอำโดยมิได้นัดหมาย

พอหญิงสาวผู้นั้นก้าวลงมาจากโรงแรมก็ได้พบกับเพื่อนร่วมงานชายที่เตรียมอาหารไว้ให้ใส่บาตร โดยไม่รู้เรื่องผีอำหญิงสาวเมื่อคืนที่ผ่านมาแต่อย่างใด จึงสร้างความแปลกใจให้กับคนทั้งคู่อย่างเหลือเชื่อจริง ๆ ซึ่งต่อมาภายหลังได้ทราบว่าห้องที่หญิงสาวสองคนนั้นไปพักเป็นห้องที่มีหญิงชายคู่นึงมาฆ่ากันตายจริง ๆ ? ? ?

2. ผีโรงแรม 2

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้ เหตุเกิดที่จังหวัดนครศรีธรรมราชเมื่อหลายปีผ่านมาแล้ว ในเวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่คุณเขียนต้องเดินทางไปราชการที่จังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อเสร็จธุระจากราชการแล้วก็จะเดินทางกลับโดยรถไฟ แต่ปรากฏว่า ทั้งรถไฟและรถทัวร์ต่างก็เต็มหมดในเที่ยวเย็นวันที่จะกลับนั้น เพราะเป็นช่วงเวลาที่ยุทธศาสตร์กำลังจะเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในวันรุ่งขึ้นอยู่พอดี ผมเองตั้งใจว่าจะต้องเดินทางกลับเพื่อไปเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในวันรุ่งขึ้นให้ได้

ผู้อำนวยการศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดนครศรีธรรมราช ในเวลานั้นอุตสาหะพาผมไปส่งปากทางที่รถจากหาดใหญ่จะผ่านเข้ากรุงเทพฯ จอด แต่จนแล้วจนรอดรถทัวร์ทุกคันที่ผ่านมาก็มีผู้โดยสารเต็มหมด

ก็เป็นอันว่ายังงี้ ๗ เสียผมก็ “แห้ว” กลับกรุงเทพฯ ไม่ได้แน่ ๗ ในเย็นวันนั้นผมรู้สึกเกรงใจผู้อำนวยการศูนย์ ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดนครศรีธรรมราช จึงขอร้องให้ท่านพาผมไปส่งไว้ที่โรงแรมใกล้ ๆ สถานีรถไฟนครศรีธรรมราชก็แล้วกัน กะว่าจะพักสัก 1 คืน แล้วรุ่งเช้าก็คงจะตีตัวรถไฟวันรุ่งขึ้นเดินทางเข้ากรุงเทพฯ ได้โดยไม่ต้องรอให้ใครคอยรับมาคอยส่งผมอีก

ก็ไปได้โรงแรมชั้น 2 ห้องพัสดุที่อยู่ใกล้กับสถานีรถไฟ มีห้องว่างอยู่ 1 ห้องพอดี จึงตกลงพักค้างคืนที่โรงแรมแห่งนั้น ผมจำไม่ได้แล้วว่าโรงแรมนั้นชื่อโรงแรมอะไรเมื่อผมอาบน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็แต่งตัวออกไปหาอะไรกินข้างนอกที่บริเวณตลาดใกล้ ๆ กับโรงแรมนั่นเอง เสร็จเรียบร้อยแล้วก็กลับไปเข้าโรงแรมที่พักเพื่อจะพักผ่อนหลับนอนต่อไป

ก่อนนอนก็สวดมนต์ไว้พระตามที่เคยปฏิบัติมา พอหลับตัวลงนอนก็หลับไปจนกระทั่งรู้สึกตัวตกใจตื่นขึ้นมาเพราะฝันร้ายหลังเที่ยงคืน ฝันว่า มีคนฆ่ากันตายศพถูกมัด